

opusdei.org

Missatge de Benet XVI en ocasió de la 18ena Jornada Mundial del Malalt 2010

Us oferim el missatge que el Sant Pare per a la jornada de l'11 de febrer de 2010, memòria litúrgica de la Mare de Déu de Lourdes.

16/02/2010

Benvolguts germans i germanes!,

El proper 11 de febrer, memòria litúrgica de la Benaventurada Mare de Déu de Lourdes, se celebrarà a la Basílica Vaticana la XVIII Jornada Mundial del Malalt. La felicitat coincidència amb el 25è aniversari de la institució del Consell Pontifici per als Agents Sanitaris constitueix un motiu més per a agrair a Déu el camí recorregut fins ara en el sector de la pastoral de la salut. Desitjo de cor que aquest aniversari sigui ocasió per a un zel apostòlic més generós en el servei als malalts i a tots els qui se'n cuiden.

Amb la Jornada Mundial del Malalt anual l'Església intenta, en efecte, sensibilitzar sobre el terreny la comunitat eclesial sobre la importància del servei pastoral en el vast món de la salut, servei que és part integrant de la seva missió, ja que s'inscriu en el solc de la missió salvífica mateixa de Crist. Ell, Metge diví, «va passar fent el bé i guarint

tots els oprimits pel diable » (Ac 10,38). En el misteri de la seva passió, mort i resurrecció, el sofriment humà aconseguix el sentit i la plenitud de la llum. En la carta apostòlica *Salvifici doloris*, el servent de Déu Joan Pau II té paraules il·luminadores pel que fa a aquest tema: «El sofriment humà» —va escriure ell— «ha aconseguit el seu cim en la passió de Crist. I alhora aquesta ha entrat en una dimensió completament nova i en un ordre nou: *ha estat unida a l'amor*, a aquell amor de què Crist parlava a Nicodem, a aquell amor que crea el bé, traient-lo fins i tot del mal, traient-lo per mitjà del sofriment, així com el bé suprem de la redempció del món ha estat tret de la creu de Crist, i n'arrenca constantment. La creu de Crist s'ha convertit en una font d'on brollen rius d'aigua viva» (n. 18).

El Senyor Jesús, a l'últim sopar, abans de tornar al Pare, es va inclinar per a rentar els peus als Apòstols, anticipant el suprem acte d'amor de la Creu. Amb aquest gest ha invitat els seus deixebles a entrar en la seva mateixa lògica de l'amor que es dóna especialment als més petits i als necessitats (cf. Jn 13,12-17). Seguint el seu exemple, tot cristià està cridat a reviure, en contextos diversos i sempre nous, la paràbola del bon Samarità, que, passant al costat d'un home deixat mig mort pels lladres a la vora del camí, «se'n compadí. S'hi acostà, li amorosí les ferides amb oli i vi i les hi embenà; després el pujà a la seva pròpia cavalcadura, el dugué a l'hostal i se'n va ocupar. L'endemà va treure's dos denaris i els va donar a l'hostaler dient-li: "Ocupa't d'ell i, quan jo torni a passar, et pagaré les despeses que facis de més"» (Lc 10,33-35).

Al final de la paràbola, Jesús diu: «Vés i tu fes igual» (Lc 10,37). Amb aquestes paraules s'adreça també a nosaltres. Ens exhorta a descendir a les ferides del cos i de l'esperit de tants germans i germanes nostres que trobem pels camins del món; ens ajuda a comprendre que, amb la gràcia de Déu acollida i viscuda en la vida de cada dia, l'experiència de la malaltia i del sofriment pot convertir-se en escola d'esperança. En veritat, com he afirmat a l'encíclica *Spe salvi*, «El que guareix l'home no és esquivar el sofriment i fugir davant el dolor, sinó la capacitat d'acceptar la tribulació, madurar-hi i trobar-hi un sentit mitjançant la unió amb Crist, que ha sofert amb amor infinit» (n. 37).

Ja el concili ecumènic Vaticà II recordava la important tasca de l'Església d'atendre el sofriment humà. En la constitució dogmàtica *Lumen gentium* llegim: «Crist fou

enviat pel Pare “a portar la bona nova als pobres a proclamar als captius la llibertat i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits” (Lc 4,18), “a buscar i salvar allò que s’havia perdut” (Lc 19,10); semblantment, l’Església envolta d’amor tots els afligits de feblesa humana, més encara, reconeix en els pobres i en els sofrents la imatge del seu Fundador, pobre i sofrent, i s’esforça a trobar remei a llur pobresa i en ells intenta de servir Crist» (n. 8).

Aquesta acció humanitària i espiritual de la comunitat eclesial envers els malalts i els qui sofreixen al llarg dels segles s’expressa en múltiples formes i estructures sanitàries també de caràcter institucional. Voldria aquí recordar les que estan directament gestionades per les diòcesis i les que han nascut de la generositat de diversos instituts religiosos. Es tracta

d'un preciós «patrimoni» que respon al fet que «l'amor necessita també una organització, com a pressupòsit per a un servei comunitari ordenat» (encíclica *Deus caritas est*, 20). La creació del Consell Pontifici per als Agents Sanitaris, fa vint-i-cinc anys, forma part d'aquesta sol·licitud eclesial pel món de la salut. I he d'afegir que, en l'actual moment historicocultural, s'experimenta encara més l'exigència d'una presència eclesial atenta i sobre el terreny al costat dels malalts, així com d'una presència en la societat capaç de transmetre de manera eficaç els valors evangèlics per a la tutela de la vida humana en totes les seves fases, des de la seva concepció fins a la seva fi natural.

Voldria aquí reprendre el *Missatge als pobres, als malalts i a tots els que sofreixen* que els Pares conciliars van dirigir al món al final del concili ecumènic Vaticà II: «Tots vosaltres

que sentiu més el pes de la creu» — van dir—, «vosaltres que ploreu [...], vosaltres els que experimenteu el dolor, tingueu ànim: vosaltres sou els preferits del regne de Déu, el regne de l'esperança, de la bondat i de la vida; vosaltres sou els germans de Crist pacient i amb ell, si ho voleu, salveu el món.» Agraeixo de cor a les persones que, cada dia, «fan un servei amb els qui estan malalts i els que sofreixen», fent que «l'apostolat de la misericòrdia a què es dediquen respongui cada cop millor a les noves exigències» (Joan Pau II, constitució apostòlica *Pastor Bonus*, art. 152).

En aquest Any Sacerdotal, el meu pensament es dirigeix particularment a vosaltres, benvolguts sacerdots, «ministres dels malalts», signe i instrument de la compassió de Crist, que ha d'arribar a tot home marcat pel sofriment. Us invito, benvolguts preveres, a no escatimar esforços en oferir el vostra

atenció i el vostre consol. El temps transcorregut al costat de qui es troba en la prova es revela fecund de gràcia per a totes les altres dimensions de la pastoral. Em dirigeixo finalment a vosaltres, benvolguts malalts, i us demano que reseu i oferiu els vostres sofriments pels sacerdots, perquè puguin mantenir-se fidels a la seva vocació i el seu ministeri sigui ric en fruits espirituals, a benefici de tota l'Església.

Amb aquests sentiments, imploro sobre els malalts, així com sobre els qui els assisteixen, la maternal protecció de Maria, *Salut dels Malalts*, i a tots imparteixo de cor la benedicció apostòlica.

Vaticà, 22 de novembre de 2009,
solemnitat de Nostre Senyor
Jesucrist, rei de l'univers.

Benedictus pp XVI

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-ad/article/missatge-
de-benet-xvi-en-ocasio-de-la-18ena-
jornada-mundial-del-malalt-2010/](https://dev.opusdei.org/ca-ad/article/missatge-de-benet-xvi-en-ocasio-de-la-18ena-jornada-mundial-del-malalt-2010/)
(15/08/2025)